

Uindras i sin grymma smärta, --
Fyllom glaset då igen,
Drikt i botten -- Skål, min vän.

Glädjens, bröder, än en dag,
Än en stund af lifwets timma,
Innan glädje och behag
Sänka sig i sorgens dimma.
Fyllom våra glas igen.
Drikt i botten -- Skål, min vän.

Då wi mången lycklig qväll
I förtrolig krets oss sluta,
I vårt lugna tysta tjejl
Wi den största sällhet njuta.
Fyllom glaset då igen,
Drikt i botten -- Skål, min vän.

Om wi i vår korta tid,
Störd af inga tidens fliten,
Uti sällhet, ro och frid
Långsamt grånat emot griften, --
Fyllom glaset då igen,
Drikt i botten -- Skål, min vän!

Stockholm, 1837.
Tryckt hos A. Wallin.

GS 234

Preciosa.

Ensamheten mig ej döljer,
Ty jag ser, hur ljus och mild
Mig wid månans strålar följer,
Utskade, din dyra bild. :.

Mellan glädje, hopp och smärta,
Svart min oro drifwer mig,
Klappar blott för dig mitt hjerta,
Svilar tanken blott hos dig. :.

Stjernan lifsom fjerran brinner,
Och hwars glans så himmelsk är,
För min samn den bild försvinner
Hwaras själen uppsvuld är. :.

Sällstaps-Sång.

Na, käre bröder, kom,
Ty bålet re'n står färdig,
Och winkar så begärlig;
Jag nu ej ropar om.

O! låt oss dricka nu:
Skål, bröder, sup er fulla,
Stor sak wi kan ju tulla,
Eills klockan slagit tn.

Drick, bröder, än ett glas!
D! låt oss bålen tömma,
Och sedan endast drömma
Om slickor och kalas.

Den öfvergifne.

Förgåt ej mig, när nöjets öppna flöte
mot dig är sträckt, och saknad mig förtär.
Förgåt ej mig när qwalet gör dig möte,
och tistel sår den väg, hwars ingång blomster bär.
Och då, när glädjens tropp dig smickrande besöker,
och nyhetens behag din trofasthet försöker,
Se då min sorgsna blick med allvar säga dig:
Förgåt ej mig, förgåt ej mig.

Förgåt ej mig, då ödets grymma lagar
oss vilja rycka ur hwarandras famn;
Då stiltid från dig jag räknar långa dagar,
och söker fåfängt dig och fallar dig mid namn.
Glänt någon enslig stund åt tanken af min smärta,
och tala några ord med mig uti ditt hjerta,
Och hör den ömma suck jag dagligt slickar dig:
Förgåt ej mig, förgåt ej mig.

Förgåt ej mig, när sist den kalla jorden
det hjerta glömt, som slog så ömt för dig.

Bland englarna der högt uppöfwer jorden,
der skall min fria själ fullkomligt älska dig.
Der skall hon öfwer dig med troget öga blicka,
och då du lider här, dig tröst och styrka slicka,
Och smyga till din själ en röst, som säger dig:
Förgåt ej mig, förgåt ej mig.

Glädjens, bröder, medan än
Lifwet oss sin glädje unnar;
Än en dag och morgonen
Os en mulen dag sörfunnar;
Derför glaset fyll igen,
Drick i botten -- skål, min vän.

Gläds, att ännu fritt från qual
Vi ett dygdigt hjerta ega,
Fritt från afund och förtal,
Kunna vi med glädje säga:
Fyllom våra glas igen,
Drick i botten, -- skål, min vän.

Ja, ett dygdigt brödra-band
Mellan oss besegladt lifswit,
Då vi alla hand i hand
Troget wandra genom lifwet.
Fyllom våra glas igen,
Drick i botten, -- skål, min vän.

Om en likes sorgsna bröst,
Om en wärnlös uslings hjerta
Af vårt bistånd finner tröst,